Ч. 132. Второк 28" (15 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Гостина короля Едварда в Кіль. — Балканьский тридержавний союз а Австрия. — Росийско-япаньска війна.)

На з'їзді монархів в Кіль наговорено знову підчас ґалевого обіду при чарці богато о заходах около удержаня мира. Дотеперішна практика поучила, що скоро лиш монархи говорять о удержаню мира, то певно буде війна, — лиш не в Европі, бо якраз на тім опирає ся удержане мира в Европі, щоби мати деинде вільні руки. Миролюбивий цар Николай росийский мав дуже щасливу гадку, коли виступив був свого часу зі звістним своїм проектом. Щоби то було тепер, як би Росия не мала ще й в Европі спокою?! Отже таку саму вартість і таке саме значінє здають ся мати і тоастові слова обох монархів в Кіль, бо берлиньска праса не приписує сій справі ніякого глубшого значіня. „Berl. Tagebl.“ каже н. пр.: О якійсь близшій і тіснійшій звязи обох споріднених народів не може бути й бесіди, а народовці із сеї і з тамтої сторони Північного моря не будуть мати ніякої причини жалувати ся або чути ся покривдженими в своїх найсьвятійших чувствах. Навіть то, що покликано богато пруских і німецких достойників державних, не має иньшої цїли як лиш звичайну двірску декорацию“.

Віденьска праса зачинає несьміливо, віби байдужно відзивати ся о подіях на Балканї, котрі очевидно мають на цїли не лиш зблизити до себе, але й звязати в союз Болгарвю, Сербію і Чорногору. Кажуть, що цїлию сего союза — котрого поки що бодай офіцияльно ще нема — має бути спільне полагоджене т. зв. македоньскої справи в користь обох найбільше інтересованих народів, як сербского і болгарского. Що поза тим, то тайна, але єї таки дехто відгадує, коли віденьска праса зачинає сей союз уважати за звернений против австро-угорскої монархії. Балканьскі політики не чуючи Росиї безпосередно поза собою, недовіряють Австро-Угорщинї і старають ся на всякий случай забезпечити. Здає ся однакож, що той союз не буде мати великого значіня; гадка до него вийшла мабуть від Сербії, котра хотіла би грати на Балканї провідну ролю, а король Петро вхопив ся охотно тої гадки, щоби зробитись популярним в Сербії. Тим вже й тикають єму під ніс болгарскі ґазети.

Вісти з поля росийско-япаньскої війни доносять, що япаньске войско призначене до облоги Порт Артура розставило ся вже під кріпостию і всї приготовленя скінчили ся дня 20 с. м. Найдальше за десять днів від того часу розпічнуть ся атаки на кріпость. Весь сьвіт з великим напруженем ожидає того, як Японцї возьмуть ся здобувати Порт Артур, позаяк скалистий терен не дає можности підкопувати ся. — Вість о великій поражцї Росиян на мори під Порт Артуром потверджує ся. З росийскої сторони єсть лиш донесене адмірала Алексієва до царя, що росийска ескадра зложена із 6 панцирників, 5 кружляків і 10 торпедовців виплила дня 23 с. м. о 8 год. рано без перешкоди з порту на широке море, але зараз по тім показала ся япаньска ескадра, зложена з 9 воєнних кораблів і 22 торпедовців. Що стало ся опісля, того вже Алексієв не знає. З япаньскої сторони потверджують, що один корабель затоплено, а два так ушкоджено, що они вже нездібні до бою.

---

18)

Японія і Японці.

(Після дра Коха, Майшке-Сміта, Гірна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Чи Японцї справдї нарід твердого серця, простакуватий і лютий, як то доказують деякі Европейцї, головно тоті, що в купецких інтересах їздили до Японії? — Се питанє здаєсь бути важним особливо в теперішну пору, коли росийскі ґазети зачинають розписувати ся о якихсь ранених вояках на побоєвищи. Тут треба зазначити, що до недавна самі Росияни дуже хвалили Японцїв за то, як добре і щиро обходять ся они з раненими і взятими в неволю росийськими вояками. Яко характеристичний примір сего подавано слїдуючу подію:

Коли по битві над рікою Ялю росийске війско змушене було уступати до Фенванчен, а звідси опісля ще дальше, якийсь росийский відділ санїтарний одержав приказ відставити ранених до лазарету в Ляоян. В дорозї туди заскочили его япаньскі патрулї. Ескорта санїтетів побачивши Японцїв, розбігла ся і лишила ранених на волю божу, котрі ратували ся, як хто міг і умів. Лишило ся двох, з котрих один, тяжше ранений не міг вже іти і упав на землю; другий стояв коло него. Так застала їх япаньска патруля санїтарна, котра шукала ранених. Побачивши Росиян, один з япаньских вояків дав карабіном знак, щоби той стоячий відступив ся; тодї другий Японець приступив до раненого, оглянув рану, обвязав єї як потреба, поміг єму встати і не кажучи нічого, пішов собі в свою сторону. Оба росийскі вояки по якімсь часї вернули знову до своїх. — Се діяло ся по першій битві на суши, аж по третій битві під Вафанку з росийскої сторони підносять жалї на страшну лютість Японцїв. Отже що правда?

Насамперед треба то мати на увазї, що на побоєвищи взагалї робить ся з чоловіка дуже часто лютий зьвір, а відтак і то, що навіть і серед високо культурних народів не брак людий твердого серця, простакуватих і лютих. Поодиноких таких случаїв не можна ще уважати за характеристику цїлого народу. Щоби же під сим взглядом висказати якийсь суд о Японцях, треба бути осторожним, коли не має ся ніякої иньшої спроможности пізнати сей нарід инакше, як лиш з того, що о нїм пишуть всїлякі автори.

Дехто вказує на убиванє чужинцїв в давних часах Японії і готов се брати за характеристику лютости япаньского народу. Ті убийства, що бували в Японії під конець пятьдесяти а з початком шістьдесяти років, не характеризують на наш погляд більше нічого як хиба лиш відносини і настрій япаньского народу в тих часах. А що тодї були також Росияни стали ся жертвою ненависти Японцїв, то може цїкаво буде послухати, що розповідає наочний сьвідок Ернст Опперт.

То було — каже Опперт — в короткім часї по отвореню порту в Йокагамі для міжнародної торговлї, а жертвою стали ся один молодий росийский офіцир і два моряки з росийских кораблїв воєнних, що станули були в Йокагамі, а на однім з котрих був також адмірал. Тут треба ще додати, що одинокими народами, які з Японцями зробили були угоду, були Анґлїйцї і Американцї. Росия хотіла тодї заключити таку саму угоду, але тому противили ся япаньскі верховоди, котрі не без певної причини були Росиянам дуже неприхильні. Тодїшні відносини в Японії, в часах отвореня перших трох портів Наґасакі, Йокагама і Гакодате, ріжнили ся так значно від теперішних, що годить ся на хвильку кинути на них оком.

Майже через цїлих триста лїт був сей красний край, званий не без причини „Анґлїєю“ Азиї, замкнений для всїх чужинцїв. Лиш на малесенькім острові Деціма, положенім коло Наґасакі, сполученім з містом заєдно добре стереженим, вільно було також удержувати свою факторию, котра однакож робила лиш дуже малі інтереси, а котрої урядники жили тут майже так як би в неволї. Американьска експедиция адмірала Перрі мала в 1854 р. лиш дуже неґативний успіх. Єму, що правда, признано отворити один порт в Лімода, хоч він був дуже недогідний а американьский репрезентант мусів там жити також як би у вязници; о отвореню торговлї ще через довгі роки опісля не було й бесїди. Можна собі длятого уявити радість Европейцїв в недалеких хіньских портах, коли енерґічним заходам льорда Ельміна удало ся узискати від Японцїв отворене згаданих портів для торговлї і корабельного руху, почавши від 1 мая 1859 р. А хоч

Новинки.

Львів дня 27-го червня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий виїхав вчера в справах урядових до Відня, де забавить кілька днів, а відтак удасть ся на два тиждні до Карльсбаду.

— **Новий уряд почтовий.** Ц. к. Дирекция почт оповіщує, що з днем 1 червня 1904 війшов в житє уряд почтовий в місцевости Менцина велика, горлицкого повіта. Округ доручень нового уряду почтового становлять громади Менцина велика і Менцина мала.

— **Деканом фільософічного виділу** в черновецкім університеті вибраний на шкільний рік 1904/5 др. Стефан Смаль-Стоцкий, професор рускої мови і літератури. Стефан Стоцкий уродив ся 8 січня 1859 р. в Немилові в Галичині, учив ся в рускій і німецкій гімназиї у Львові, а університецкі студиї відбув в Черновцях і у Відни, де в січни 1884 осягув диплом доктора фільософії. Того-ж року габілітував ся як прив. доцент для порівнуючої славяньскої фільольоґії при віденьскім університеті, в 1885 р. був іменований надзвичайним, а 1893 звичайним професором рускої мови і літератури в університеті черновецкім. В 1894/5 р. був вперве деканом фільософічного виділу.

— **Брак праці в Америці.** З Нового Йорку доносять о великій недостачі праці і надміру рук, напливаючих на заробітки до Сполучених Держав. Після статистичних виказів позістає тепер без занятя 655.000 робітників, з чого 140.000 робітників зелїзничого промислу, 120 000 зелїзничих робітників ткацкого промислу. Єсть то пересторога для европейских робітників, котрі при теперішних знижених цїнах перевозу до Америки кинули ся товпами виходити туди на зарібки.

— **Відвдячила ся.** Петро Возняк на Задвірнім передмістю в Дрогобичи приймив на ніч Евфрозину Яремчук, родом з Домашева, равского повіта, коли она вийшла із дрогобицкого шпиталя і не мала де подїти ся. З вдячности за те в ночи на 17 с. м. украла Яремчук у Возняка 6 шнурків коралїв вартости 500 К, 3 хустки на голову вартости 30 К, 3 спідницї за 14 К і утїкла в незвістнім напрямі. Яремчук, 40-лїтна женщина, єсть сильної будови тїла, середного росту і ходить підпираючись палицею.

— **Отроєних 2 дїтий.** В Дрогобичи на Задвірнім передмістю дня 21 с. м. дїти Михайла Здебского і Николая Жука бавили ся в придорожнім рові і з'їли там якесь зїле. Від того зїля двоє з дїтий померло.

— **Самоубийство резервіста.** З Ярослава доносять, що там відобрав собі житє покликаний на 13-дневні вправи резервіст Василь Стащук, родом з Якимчич, рудецкого повіта. Стащук був заможним селянином і вітцем численної родини. Причина самоубийства незвістна.

— **Самоубийство 9-лїтної дївчини.** З Будапешту доносять, що 9-лїтна дочка урядника Прокеша, Ема, утїкла з дому родичів з причини, що одержала зле сьвідоцтво. Полїция привела дитину назад до дому родичів, котрі зганили єї поведенє. Ема взяла собі то так дуже до серця, що кинула ся з третого поверха на улицю. Умираючу відвезено до шпиталя.

— **Буря з громами** навістила в четвер вечером Перемишль і околицю. Буря була дуже сильна і наробила богато шкоди. В часї бурі ударив грім в касарню артилериї в Пикуличах і перелетїв крізь будинок. Богато вояків, які були в касарни, так грім приголомшив, що треба їх було відставити до шпиталю, а деякі потратили слух. В Оріхівцях в часї бурі їхало бричкою кількох офіцирів. Они зсїли з неї і схоронили ся до коршми. Одного з коний запряжених до брички убив грім.

— **Конкурс.** Отсим оголошує ся конкурс на настоятеля інститута сьв. Николая у Львові (Львів, ул. Театиньска ч. 19) від вересня с. р. Настоятель дістане харч, мешканє, услугу і цїле удержанє та ремунерацию після умови з Видїлом Руского Тов. педагоґічного у Львові, а за те має обовязок вести нагляд дидактично-педаґоґічний над питомцями сего інститута. Першеньство мають безженні учителї гімназияльні. Подання треба вносити до Видїлу Руского Тов. педагоґічного у Львові (площа Стрілецка ч. 6) до кінця червня с. р.

— **З руского театру.** Руска дружина театральна під дирекциєю п. Михайла Губчака, перебуваюча тепер в Ярославі, дасть в понеділок 27 н. ст. червня одно представленє в Ланцутї в сали товариства „Sokół“, іменно „Ой не ходи Грицю та не вечерниці“, образ з житя народного зі співами і танцями в пяти актах дра Александрова і М. Старицкого. Цїни місць: 2 К, 1 К 40 с., 1 К і стоячі по 80 с. і 50 с. Саля має 300 місць сидячих, початок о год. 8-ій вечером після часу міского. Русинів повітів Ланцут, Ряшів, Тичин, Лежайск і Пшеворск просять комітет прибути як найчисленнїйше; замовлення на білєти приймає др. Йосиф Партицкий з Ланцутї.

— **Конкурси** розписали: Дирекция почт на посаду експедиента в Васильківцях. Подане до 7 липня с. р. — Видїл повітової ради в Жидачеві на посаду окружного лїкаря в Новім Селї з річною платою 1000 К і додатком на поїздки в квотї 600 К. Подання до 31 липня. — Президия дирекциї скарбу у Львові на 2 посади евіденцийних геометрів. Подання до 15 липня.

— **Конкурс.** Щоби дати можність рускім дївчатам научити ся жіночих робіт і тим забезпечити собі на будуче удержанє, постановила Дирекция Жіночої Спілки промислової „Труд“ розширити дотеперішну бурсу з 25 на 30 місць і в наслідок того розписує отсим конкурс на 5 місць в тій бурсї. Услівя принятя осъ такі: 1) Скінчений 14 рік житя; 2) Сьвідоцтво здоровля; 4) Зобовязанє підписане родичами або опікунами бути в бурсї через 3 роки, конче потрібні до фахового образованя; 5) Зобовязати ся заплатити 4 корони вписового, а крім того платити за помешканє харч і науку в першім роцї місячно по 20 корон, в другім по 10 кор., а в третім роцї дає ся помешканє, харч і науку безплатно. Що дотикає обсягу науки в бурсї, то дївчата учать ся одного з трех фахів, то є: 1) шитя і крою біля, гафту білого, гафту кольорового і т. и. 2)

тота угода була важна лиш для Анґлії, то знали й не-Анґлійцї дуже добре, що знайдуть опіку під анґлійскою фляґою.

Одним із перших заїхав і я з своїм набором в кілька днів по речинци отвореня до Йокагамского заливу. Хто перший раз в'їзджав до того прекрасного заливу, не забуде нїколи того враженя, яке він робить своїми рядами горбів і гір, поможи котрими аж до побережа знаменито управлені долини. Якаж велика ріжниця в порівнаню з тими голими скалами і плоскими прекрасними сторонами хіньского побережа!

Японьскі власти скористали з того часу, який лишив ся їм від заключеня угоди аж до речинця отвореня і ужили єго на то, щоби на ґрунтах, призначених на оселї, поставити для сподїваних чужинців провізорично малі деревляні доми в японьскім стилю, котрі мали їм відпускати за оплатою дуже малого чиншу. Розходило ся тепер ще лиш о то, щоби в них розмістити ся о скілько то лиш можна вигідно, що для тих необачних, котрі не забрали з собою хіньскої служби, досить трудно приходило ся. Бо японьскі слуги, які з власної охоти ставали на службу, не знали зовсїм европейских звичаїв і вимог, а що найгірше, на них не можна було нїяк спустити ся; крадежі і нагла втеча потайком із служби були на порядку дневнім а чоловік міг бути рад, коли єму щось гіршого не приключило ся.

Але небавком мали ми ще щось гіршого зазнати. На якусь ворожість або хоч би лиш неприхильність зі сторони купців і властителів крамів і звичайного народу не можна було нїяк жалувати ся; коли ми переходили широкими улицями Йокагами, витали нас і старі і молоді на улици і зі всїх домів щирим „Огейо!“ (Добрий день!) Купцї нїби то охотно приставали на наші бажаня; купували товари і робили умову на доставу японьских артикулів на найбільші суми, хоч їм і не при голові було відбирати то, варити або доставляти або хоч би лиш в найлїпшім случаю сповнити якусь маленьку часть того, до чого з'обовязали ся.

Дивним дивом мало золото в Японії в тім часї лиш вартість срібла. Що такий стан не міг довго потягнути ся, можна було від разу предвидїти, та й се не довго тревало, коли вийшов заказ під карою смерти продавати золото. Аж до тої пори а навіть ще й пізнїйше можна було грудку золота вартости 1 фунта штерлїнґів (24 К) купити за 1 до $1\frac{1}{4}$ долара (долар = 5 К).

Але хто найбільше дивив ся кривим оком на наплив чужинців, то було даіміо або князї, що тоді за панованя тодїшного сьвітского цісаря або шоґуна були майже ще всемогучі; они в ріжних своїх осїдках панували майже з необмеженою властию і мали до помочи велике число висших і низших слуг, висших урядників і ереїв. Опір тих великих і могучих князїв, з поміж котрих даіміо із Сацуми був найбогатший і найзнатнїйший, удало ся зломити аж по довгих і тяжких внутрішних борбах, і він скінчив ся аж тоді, коли усунено пановане шоґуна і найвисша власть державна перейшла в руки мікада. Але тоді були ще й инші відносини. В Йокагамі було множество урядників і людий противних новому ладови, а кождий з них носив за поясом два мечі, один довгий, один короткий а всї майже таки зовсїм не таїли ся тим, що ненавидять все, що чуже, не своє.

Мимо того все якось пішло добре; ми тим панам, о скілько то лиш було можливе, вступали ся з дороги і не робили собі нїчого з їх ненависти, лиш вибирали ся часто вечером на прогульку в красні гори. Нїхто й не думав о тім, щоби грозила якась небезпечність і що треба мати оружиє при собі, щоби на случай потреби боронити ся. Аж ось нараз нашому спокоєви і нашій безпечности мав прийти конець. Одного красного дня я вийшов був як раз із хати, щоби піти до уряду митового, коли прибіг до мене і кількох знакомих чогось дуже занепокоєний капітан Візе, тодїшний анґлійский консуль, що мешкав в якійсь малій сьвятини поза анґлійскою оселею, і крикнув до нас: „Сховайте зараз всю зброю, яку маєте! Вчера вечером убив хтось скритоубийчо і в страшний спосіб трох людий з російского военного корабля!“ — Ми всї, розуміє ся, послухали зараз того завізваня, а відтак на радї, скликаній до консуляту, постановили, що треба робити для забезпеченя чужинців.

Що до жертв сего страшного скритоубийства, то слїдство показало, що они день перед тим вертали вечером, коли вже було змеркло ся, зовсїм спокійно широкою головною улицею Йокагами до свого корабля, накупивши перед тим в містї якогось провіянту. Нараз напала на них з заду ватага якихсь невдоволених новим ладом Японців і заким они ще могли були боронити ся, порубала їх на кусні своїми довгими мечами, котрі треба було брати в обі руки. А що тими дворучними мечами треба рубати з цїлої сили з гори на долину, то рани порубаних були страшенні. Ще нинї, коли то собі пригадаю, мороз іде менї по тїлї. Всїм тром розрубано насамперед голови. Молоденькому і хорошому офіцирови вирубали з голови нїби якийсь трикутник а на плечах у него і у других жертв було множество ран. Можу сказати, що із всїх покалїчень які я мав коли в моїм житю нагоду видїти, отсї були найстрашнїйші. Таких я ще нїколи не бачив.

Тїла убитих занесено до якоїсь японьскої хати на передмістю. Розуміє ся, що з анґлійских і російских кораблів военних прийшло зараз войско, котре зараз обступило цїлу ту часть передмістя, де жили Японцї. На другий день відбув ся похорон погибших після російского звичаю на непосьвященім ще кладовищи при споді одного горба. Трогаючий був вид, коли з погибшими пращали ся їх товариші, почавши від адмірала Попова аж до послїдного моряка; кождий цїлував погибших в уста і в чоло, а відтак за отвертими домовинами поступала вся вільна від служби залога военних і торговельних кораблів і всї чужинцї. За адміралом і корпусом офіцирским поступали понуро ґубернатор Йокагами зі своїми найвисшими урядниками в парадній одежи; що они лиш з примусу і против своєї волї взяли участь

шитя і крою суконь, 3) роблення капелюхів дамских, 4) робіт артистичних, рахунковости купецкої, маніпуляциї канцелярийної і языка німецкого. Для доповненя загального образованя закладає Дирекция бібліотеку. Поданя о приняте належить внести письменно до Дирекциї Жіночої Спілки промислової „Труд“ Львів Ринок ч. 39 найдальше до 10 липня.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 27 червня. Вчера відбули ся тут конституцийні збори „німецкої ради народної“, в котрих взяли участь також заступники поступової партиї народної, аґрариїв, християньско-социяльної партиї, німецкого товариства шкільного і инших.

Кіль 27 червня. На яхті „Віктория і Альберт“ відбув ся вчера вечером пир, на котрий прибув німецкий цісар Вільгельм, наслідник німецкого престола і німецкі князі. Всі кораблі в порті ілюміновано.

Петербург 27 червня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить з Ляояну під датою 26 с. м.: Друга армія японьска під командою ґен. Оку, котра ішла з полудня, вернула на цілій лінії. Як здає ся, залишила она намірену гадку сполучити ся з першою армією ґен. Курокого. Наше військо обсадило Сюнечен. В сторонах Ляояну спокійно.

Токіо 27 червня. Ґен. Оку доносить, що в битві коло Телісу (Вафанку) страти японьскі виносили 217 убитих (в тім 7 офіцирів) і 946 ранених (в тім 43 офіцирів).

Петербург 27 червня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить під вчерашною датою: Князь Бурбон, котрий був наочним сьвідком сбурюючого поступованя Японців з раненими Росиянами і видів, як Японці навіть забитих кололи баґнетами, казав при вимаршу росийского войска із стациї Вафанку прилїпити великими буквами написаний афіш, в котрім повідомляє росийских ґенералів і офіцирів о тім, що видів, та висказує надію, що подібні случаї в будучности не будуть повтаряти ся.

Петербург 27 червня. Кореспондент „Бірж. Ведом.“ телеґрафує з Ляояну, що одержав дня 26 с. м. слідуючу вість з Порт Артура: Росийска ескадра звела борбу. Облога кріпости не єсть всесторонна. Японьске войско знаходить ся у віддалі 40 верст від фортів. Джунку, на котрій післанець віз сю вість, знищив японьский торпедовець. Післанець виратував ся на иншу джунку. Довіз поживи до Порт Артура відбуває ся дальше джунками.

НАДІСЛАНЕ.

в похороннім поході, се видко було їм з їх лиць. Серед глубокої тишини переходив похід попри кілька більших сьвятинь, де на приказ адмірала виступили були всї ереї в торжественній одінію стоячи мовчки і неповорушно як би які статуи; тиха злість, яка пробивала ся на лицях многих з них, зраджувала, що й они піддали ся лиш силї. На кладовищи замкнено домовину і по короткій трогаючій промові адмірала спущено до гробу.

Що така подія не уйде безкарно і без поважних наслідків для японьского правительства, се можна було предвидіти. Зараз по тім убийстві відплив був один военний корабель, а в кілька днї опісля стояло вже девять росийских кораблів военних в йокагамскій пристані, щоби надати відповідної ваги жаданю сатисфакциї. Розуміє ся, що під ту пору ходили всїлякі чутки, а коли одного дня рано всї кораблї уставились перед містом рядом як до бою, то здавало ся, що таки дійстно прийде до борби. Але, видко, правительство в Єддо в послідній хвили перестало ставити опір і згодило ся дати відшкодоване і то не аби яке, бо відступило Росиї пів острова Сахаліна. Чи й родини погибших дістали якесь відшкодоване, не знати, а так само не знати, що стало ся з убийниками; здає ся, що они зараз по убийстві втекли десь в глубину краю і там пропали.

То було перше убийство чужинців в Японії. Пізнійше ще кілька разів повтаряли ся подібні убийства а у всїх случаях були даймйо, що до того бунтували нарід. Вечером дня 15 січня 1861 р. убили Японці на улици в Єддо америкаңьского секретаря і товмача американьского посольства Гескена, а дня 6 липня 1861 року напали були Японці в ночи на помешкане анґлійского посла і зранили 23 осіб, між тими двох Анґлійців. Дня 14 вересня напали були люди даймйо з Сацуми на Анґлійців Річардзона, Клерка, Маршаля і паню Бороделъ підчас прогульки межи Канаґава і Кавасакі недалеко Йокагами та убили Річардзона.

Всї ті і тим подібні убийства були однакож полїтичної натури, що найбільше виплинули якогось фанатизму поодиноких людий, але їх не можна уважати за характеристику загальної ненависти Японців до чужинців. То правда, що Японці ще й нинї ненавидять чужинців, але тота ненависть — як каже Мунцінґер — єсть взагалі лиш чувством — додамо: чувством, яке иноді проявляє ся проти чужинців і у народів европейских. Того тепер нема вже в Японії, щоби там хтось кидав ся на чужинців і убивав їх; що найбільше проявляє ся она тим, що один або другий молодий Японець потрутить якогось чужинця або, що мала дитина буде чужинця прозивати.

Японці і між собою суть дуже згідливі. Простацких бійок, які бувають иноді у нас, звичайно, коли люди підопють, собі у Японців нема, бо они лиш рідко коли а й тоді дуже мало, уживають алькогольних напитків. Ганьбити ся в простакуватий спосіб Японці не знають а вже таки зовсім не знають, що то значить комусь клясти і то так єсть не лиш в лїпших клясах японьскої суспільности, але навіть і в найнизших верствах народу. Иноді можна побачити, як два кулї ідуть зі своїми малими візками в ріжні сторони; через неосторожність потрутить один другого. У нас би з того розпочала ся страшенна сварка а може ще прийшло би й до бійки. У Японців того не буває; у них стає один потручений против другого, кланяють ся собі з такою зручностию і делїкатностию, як би які наші найбільші сальоновці, а відтак перепрошують ся.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Рсбінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картаґинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** в р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзінський**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. ***Покарана** Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка**. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилі**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леонїда Глїбова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. в р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *впробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

Аптика в Королївці

В. АЛЕРГАНДА

поручає

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцінені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипці і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім стані рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі“ від огню. Членьский уділ 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 ½ % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра“.

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродійні цїли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Уділи	**109.835 К**	**Цїнні папери льокoвані в банках і на рахунках біж.** .	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).